Vizsy Ferenc: A falevél

Szeretek kirándulni. Szeretem a hegyeket, a meredekre kaptató ösvényt, a folyópartot, a virágos rétet, az embernemjárta árnyas erdőt, a sziklaszirteket. Szeretem, ha eső áztatja az arcom, ha hétágra süt a nap, ha szellő birizgálja a nyakam, ha a kezemhez ér a pampafű, ha mókus ugrál az ágakon. Szeretek fűben heverni, bárányfelhőt számolni, madáréneket hallgatni. Szeretek eggyé válni a természettel. Néha szeretnék őz lenni, gomba vagy falevél. Falevél?!

Falevél… Milyen lehet egy falevél élete? A rügy az ő számára az anya méhe, amely hónapokig védi, óvja magzatát, majd felfeselve világra jön. Napsugárral kacérkodik, ráncos teste kisimul és esőcseppben tetszeleg. Közeli társaival égi füttyre zöld ruhát ölt, csipkedíszes oválisat, és egy reggelre kellve kész a fán a lombos ág. Rövid volt a tavasz, a nyár is gyors lábakon járt, s miután becsöngettek az iskolába, a fák üde koronáit a komótos ősz festi át. Az édesből mostoha lesz, a fatörzs nem táplája már tovább, zöld ruháját az idő rácba varrta, az október pedig sárga, arany, bíbor pettyekkel rakta tele. Véget ért számára az élet kurta évada, és egy bús-borongós délután fonnyadtan bucskázik alá, hogy földet érve bogarak háza legyen, zörgő avar.

Ha tényleg falevél lennék, milyen lenne az utolsó perc? Mi jutna eszembe, mialatt a szülői háztól vezető utam a végére ér? Fáj-e, ha leszakadok az ágról? Látom-e könnyezni az utánam besoroló barátokat? Tudják-e majd ők, hogy mi vár rájuk, vagy csupán kalandnak tekintik a légi utazást? Az erdő sóhaja felkapja libbenő testemet, s magasra repíti. Magasabbra, mint voltam bármikor. Milyen szép fentről nézni a hazámat! Aztán megperdülők, és olyan lassan ereszkedek a mélybe, mint egy landolni készülő repülő.

Pigmentfoltos ruhám előbb barnára vált, de mire a végállomásra érek, a szín szürkébe hajlik… Szervusztok emlékek! Szervusz tavasz! Szervusz te nyár! Elhagytatok ugyan, de én csak köszönettel tartozom. Láttam kizöldülni a mezőt, virágtengert a fű között. Láttam csicsergő madárpárt fészket építeni az ág tövén. Láttam a szeplős tojásokból reszketve kibúvó fiókákat. Emlékszem első tétova röptükre, a szülőknek búcsút intő szárnycsapásokra, és láttam az elárvult fészket is…

Egy szellő kíséri utamat, altatót dúdol, hogy mire földet érek, álmot hozzon a képzelet. De addig… addig még van egy pillanat. Ebben a szikrányi időben látom a dalra fakadó kirándulót, a rőzsegyűjtő nincstelent, a kéregbe szívet karistoló sihedert és az erdőt sírásra késztető favágót. Látom, ahogy lenyugszik a nap, de… vajon… látom-e még újra felkelni? Ó, te naiv kis falevél! Az igazság az, hogy nem fogod látni már a kelő napot, de odafönt az ágbogon él az a rügy, amely méhében rejt egy másik magzatot, és amiből kifeslik egy új levél. Ő fogja látni majd helyetted is a tavaszi napot. Te csak aludj, aludj, falevél!